

Tarjáni Imre

Minden rejtve marad

A kitalált mennyország
földi másolata nem érdekel,
befáradtam a rettegésbe,
elég teher nekem a halál.

Mitől lenne más a túlvilági
lelkem, mint az itteni?
Akkor törölni kellene minden
kínját a földi világnak.
Pedig a kínok is a lelkem részei,
szinte ezekből állok.

Mi ment meg a haláltól, az írás,
vagy az imádság szava?
Az írás éppen úgy tévedés lehet,
mint egy látott esemény,
mert a háttér rejtve marad.

Így szorongok angyalokkal
és ördögökkel ölelkezve
a biztos „átzuhanásig”,
amit senki sem ismer!

A víz tükörsima

Nem tudom mi vonzott,
talán a hajók, vagy a halak,
vagy a mélység?

Most itt állok *a parton*.

Nem látok semmit,
sem hajót, sem halászt,
sem halat. A víz tükörsima.

Cszozogó öreg

(Liu Cung-jüan emlékére)

Mennyi hevület, fiatalság; elmúlt.
Lázás utazás, tengerpart; emlék.
Mulatós esték, barátok; egy sincs.
Cszozogó öreg. Magány. Macskakövek.

„Isa pur...”

Túl az életen és túl már a halálon
mikor csak lélek leszek
és bolyongok némán, a végtelen spirálon
érzetem mi lesz?

Sem fájdalom sem csalódás nem érint
mert csak a hiányt viszem; a testnélküli semmit!
Az lesz az „örökélet”
az a látványos csillagközi túra?

Inkább maradjak végleg beléd temetve
porodra porként szórva. A porba!

Az elmúlás közelében

Nem minden gondolatból lesz
Irodalom!
Bár számtalan „iromány” létezik
ami másoknak eszébe sem jutna.

A teremtés folytonosan zajlik
a vers is ilyen.
Ki más lehetne hát a költő mentora
mint az Isten?

Ő az egyetlen ablak!

A jövőt fürkészni pedig szükségtelen
azoké lesz akik akkor élnek.
Értelmetlenség ezekről beszélni
mint a stílusokról.

Akkor mi várható?

Hisz mindenre képesek vagyunk
az elmúlás közelében
de a büszke öregséget tiszteli a halál.